

Zápis z farní pastorační rady 2.4.2008

Modlitba

Zhodnocení minulých akcí:

- pokračování v tisku zpráv
- zopakovat agapé na Bílou sobotu

Akce v příštím období:

- 9.4. křest při dětské mši svatě
- 16.4. modlitby matek—po dětské mši sv. v boční kapli
- 1.5. + květen májové pobožnosti—sbor + básničky dětí
- 1.5. dětská pouť na dobrou Vodu, Velký Újezd ...
- 10.5. farní pouť do Jižních Čech—Římov, Zlatá Koruna ...
- 10.5. vigilie Seslání Ducha Svatého—pobožnost po mši sv.
- 17.5. pouť do Rakouska—chrámový sbor + zájemci
- 17.5. Svátost smíření pro prvokomunikanty a rodiče
- 18.5. 1. sv. přijímání při mši sv. v 11 hodin
- 22.5. Slavnost Těla a Krve Páně—adorace po mši sv.
- 25.5. po mši sv. v 11 hodin průvod u kostela—3 oltáře
- 31.5. celostátní misijní setkání mládeže v Jemnici
- 8.6. Musica sacra—sborny na mši sv., koncert v 17 hod.
- 15.6. závěr školního roku—výlet na Žabílek v 14³⁰
- 26.6. koncert amerického 80-ti členného sboru v 19³⁰, mše sv. bude ráno

Prázdniny:

- Chaloupky podle plánu
- 9.-13.7. charismatická konference v Brně
 - 18.—20.7. setkání české a slovenské mládeže na Velehradě
 - 2.-7.8. mládežnický festival v Altöttingu v Němcku
 - 28.8.-2.9. pouť do Medžugorje—přihlásit do konce května

Informační letáček farnosti Jaroměřice nad Rokýtnou
Redakční rada se teprve tvoří, tak zatím pouze dva kontakty:

Miroslava Prokopová, e-mail: Mírka.Prokop@seznam.cz, telefon: 724510727
Jan Vlček, e-mail: jendula.vlcek@seznam.cz, telefon: 776303384

JSMĚ NA WEBU!

WWW.FARNOSTJAROMERICE.CZ

Farnost Jaroměřice nad Rokýtnou

čtrnáctideníček

neděle 20.4. - neděle 4.5. 2008

Stěhovaví ptáci

Stěhovaví ptáci mají jedno z nejstatečnějších srdcí. Aby mohli přežít, tak musí létat přes Atlantický oceán. Při této cestě se naučí spoléhat jeden na druhého a hlavně doufat v to, co sice na počátku cesty nevidí, ale časem k tomu doletí. Při dlouhé cestě život každého z nich závisí na ostatních, a to jim dává soudržnost.

(Pobírávání na stránce 2)

Kalendář akcí:

- 1.5. *dětská pouť do Dobré Vody*
- 1.5. *májová pobožnost – zpívá chrámový sbor*
- 10.5. *pouť farnosti do Římova, Kájova a Zlaté Koruny*
- 18.5. *první svatě přijímání*
- 31.5. *celostátní misijní setkání dětí v Jemnici*

Anketa

Dostává se Vám do rukou informační letáček naší farnosti. Toto číslo je takovým prvním pokusem a předpokládáme, že se bude ještě vyvíjet. Jak bude „čtrnáctideníček“ vypadat záleží hlavně na Vás. Hlavním cílem tohoto listu je informovat o všem možném, co se ve farnosti děje. Budeme rádi, když budete mít připomínky k rubrikám. Pokud tu není něco, co by

(Pobírávání na stránce 3)

Stěhovaví ptáci

Není možné být sám. Ptáci nad tím nemusí přemýšlet. Bůh jim to takto vložil do srdce. On sám je vodi a oni mu patří.

Jednou když se po zimě vracelo hejno do Evropy, tak si ptáci cestou vyprávěli o tom, že je jistě čeká krásná louka. Všichni se na ni těšili, a to jim dodávalo sílu. Jeden z nich však pochyboval. Jmenoval se Pírko Lehký, všichni mu však říkali Peříčko, protože všechno bral na lehkou váhu. Z ničeho si nedělal starosti – říkal vždy – no a co, stejně jednou fšichni vypustíme poslední pírko, že jo. Nebral totiž vážně ani gramatiku. Učitele ptáčího zpěvu oslovoval pane učiteli fťáku, místo pane ptáku.

Panu učiteli z toho vždy vstávala všechna pírka na hlavě, protože Peříčko také odmítal zpívat to, co ostatní. Místo obvyklého cvrlik-cvrlik či píp-píp zpíval zásadně árie z muzikálů a ještě raději parodoval smuteční pohřební písně, u kterých s neskrývanou radostí jódloval.

Pan učitel to s ním už dávno vzdal. Říkal: Pírko, Pírko, na tebe jednou dojde! Z tebe nevyroste žádný pořádný pták. A Peříčko si vždy pomyslel: Jo, jo, ale gdo dojde, že jo. Netušil, že to bude on sám. Jeho vlastní srdce.

POVZBUZOVAT Nikdy si nepřipouštěl, že má stejnou potřebu lásky jako ostatní. Vždy si myslel, že si vystačí sám a není závislý na lásce, kterou nám Bůh sesílá ve vztazích. Říkal: Jo Bůh, to je taťka nebeský a já jsem taťka pozemský, že jo. Já jsem už stvořil takových nesmyslů, že jo. Prostředek mu byla vlastní. Když při dlouhé cestě přes oceán letěl s ostatními, nastala velká fujavice. Ono občas foukalo, ale tentokrát to bylo jinak.

Vedoucí hejna vydržel rozrážet vzduch pro ostatní jen několik minut a pak se muselo střídát. Ti starší, kteří to už několikrát prožili, při každém poryvu větru volali: Vydržte ještě! Naše louka už určitě kvete! Věděli totiž, že přeletět oceán vyžaduje velkou sílu, ale pokud není víra v rozkvetlé louky, nemá smysl to ani zkoušet. Hejno se vždy ještě více sevřelo a postupovali vpřed společnými silami. Peříčko se jako obvykle vezl uprostřed hejna a z dlouhé chvíle pozoroval hladinu oceánu, zda nevidí třeba delfína. Po pravdě řečeno, trochu se nudil. Byl silák a ještě využíval ochranu ostatních.

Když na něj přišla řada, aby vedl hejno, myslel si, že to lehce zvládne. Ale srazil jej první poryv větru a on začal klesat k hladině oceánu. Jakmile se dostal z dosahu hejna, nepomohla mu ani jeho silná křídla. Snažil se, ale vítr byl

Den	Liturgická oslava	Hodina	Boboslužby
neděle 27.4.	6. neděle velikonoční	7 ³⁰ 11 ⁰⁰ 19 ⁰⁰	za Růženu a Jaroslava Filipských za farmiky za Marii Vítkovu a celou rodinu
pondělí 28.4.	sv. Petr Chanel	19 ⁰⁰	za zemřelé rodiče, přízeň a duše v očistci
úterý 29.4.	sv. Kateřina Stenská	19 ⁰⁰	za Ivanku, Janičku, rodinu Nováčkovu a Kuchaříkovu
středa 30.4.	sv. Zikmund/ sv. Pius V.	17 ³⁰	za Janu Čechovou a otce
čtvrtek 1.5.	Nanebevstoupení Páně/sv. Josef	19 ⁰⁰	za kněžská a řeholní povolání
pátek 2.5.	sv. Atanaš	19 ⁰⁰	za rodinu Kunstovu a Svobodovu
sobota 3.5.	sv. Filip a Jakub	19 ⁰⁰	za živou a zemřelou rodinu Němcovu, rodiče Kandusovy
neděle 4.5.	7. neděle velikonoční	7 ³⁰ 11 ⁰⁰ 19 ⁰⁰	za Josefa Čermáka, syna, dvojce rodiče a rodinu Řepovu za Josefa Findu a jeho dvojce rodiče za farmiky

Pořad bohoslužeb

Den	Liturgická oslava	Hodina	Bohoslužby
neděle 20.4.	5. neděle velikonoční	7 ³⁰ 11 ⁰⁰ 19 ⁰⁰	za rodiče Kotačkovy a Roupcovy za zemřelého Stanislava Hrdého a celou rodinu za rodiče Vítámvásovy a Zikmundovy
pondělí 21.4.	sv. Anselm	19 ⁰⁰	na poděkování za boží pomoc a ochranu
úterý 22.4.	sv. Leonid	19 ⁰⁰	za Josefu Kunstovou
středa 23.4.	sv. Vojtěch	17 ³⁰	za Pavlína Radovskou, manželku, syna a dvoje rodiče
čtvrtek 24.4.	sv. Jiří	19 ⁰⁰	za kněžská a řeholní povolání
pátek 25.4.	sv. Marek	19 ⁰⁰	za rodinu Texlovu, syna, duše v očistci a celou rodinu
sobota 26.4.	sv. Kletus	19 ⁰⁰	za Jiřího Šimečka a rodiče
neděle 27.4.	6. neděle velikonoční	7 ³⁰ 11 ⁰⁰ 19 ⁰⁰	za Růženu a Jaroslava Filipových za farníky za Marii Vítkovou a celou rodinu

velmi silný a síly mu rychle ubývaly.

Ted' poprvé poznal, co je to bezmoc. Nemohl už spoléhat jen na sebe. Hejno sice hodně zpomalilo rychlost a všichni na něj volali, ale vrátit se pro něj nemohli. Znamenalo by to ohrožení všech. Už se zdálo, že si Peříčko namočí křídla ve slané vodě a bude to jeho konec. Měl sice ještě sílu, ale ztratil směr. Vtom uslyšel z hejna hlas svého učitele zpěvu: Mýslí na tu louku! Už kvete! Rozhodni se celým srdcem tam doletět! Jinak to nezvládneš! Po pravdě řečeno, Peříčkovi už nic jiného nezbyvalo. Představil si, jak hejno už dosedá na rozkvetlou louku, a zabral křídly. Začala ho nést pro něj dosud neznámá síla a zařadil se zase mezi ostatní. Příštího večera všichni dosedli na louku. Skutečně už kvetla a vůně květů byla nádherná. Ptáci si lehli na záda, sušili křídla a pozorovali beránky plující na obloze. Peříčko vyhledal svého učitele ptačího zpěvu. Chtěl něco říci, aby mu poděkoval, ale nedokázal ani pípnout. Pan učitel se na něj moudře podíval a řekl: „Nemusíš nic říkat. Rozhodl ses dobře. Ted' už budeš umět povzbuzovat ostatní. To je důležitější než silná křídla.“

Vlastimil Trávník
převzato z www.dobrejitra.cz

Anketa

Vás zajímalo, určitě se ozvěte. Plánujeme i průběžné hodnocení akcí, které již proběhly. Pokud kopírovací přístroj dovolí přidáme i nějakou fotografii. Ide hlavně o to, abyste se na nich poznali.

Takže, až přijedete plní dojmů a nadšení z pouti, nebo jiné akce, sedněte, napište své dojmy a pošlete třeba mailem, rádi otiskneme váš příspěvek písemný, fotografický i kreslený.

Konečně k názvu. Proč anketa? Je potřeba vymyslet název. Pracovní název „čtrnáctideníček“ je trochu krkolomný. Určitě vymysleme něco lepšího. Tak sem s nápady! V příštích číslech otiskneme vaše návrhy.

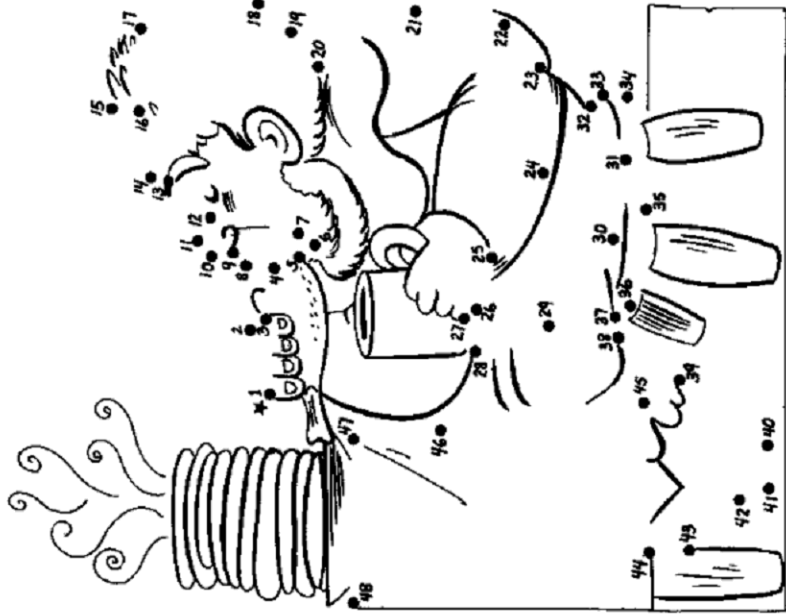
Něco pro děti

Neukradená čokoláda

Když Pavel přišel ze školy domů, našel v kuchyni na stole lístek od maminky: „Pavle, zajdi prosím nakoupit...“ Než přečetl, co všechno má koupit, dostal jeho obličej otrávený výraz. Naštvalo ho, že na seznamu není žádná sladkost pro něho. O něco později bylo Pavla vidět, jak projíždí s vozíkem velkou samoobsluhou. Měl špatnou náladu, vůbec mu nevdalo, že vozíkem vřáží do lidí. U regálu s čokoládami zůstal dlouho stát.

„Aspoň jednu malou čokoládu mi mohla dovolit,“ bručel a myslel si, „když už jdu nakupovat, tak bych z toho měl něco mít! Přece to nebudu dělat jen tak, za nic. Dospělí se mají, ti si mohou koupit, co chtějí.“ A Pavel stojí znovu před regálem s čokoládami. To je nabídka! Jen se mu sbíhaly sliny. Když tu stál, jako by cítil tichý hlas: „To je přece jednoduché, jednu čokoládu vezmeš a snadno ji strčíš do kapsy.“ Byl zmaten. To přece mluvil on sám! Nevěděl, co si o tom má myslet. Že by mu jeho vlastní hlas napovídal, aby ukradl čokoládu? „No, dělejte, Pavle, nebo tu zůstaš do rána.“ Hlas se ozýval stále znovu a pak se to stalo. Už o tom nepřemýšlel, natáhl ruku a jedna, dvě čokolády zmizely v kapse jeho kalhot.

„Vidíš,“ šeptal hlas, „přece to nebylo tak těžké.“ Pavel se nadechl a šel dále. Na lístku měl napsané i máslo. „Kde jen to máslo může být?“ Stokrát ho už kupoval a teď ho nemohl najít. Jak to, že je tak rozrušený? Zaposlouchal se, jestli mu hlas zase něco neřekne, ale bylo тихо. Jako by zmizel. Celý zmatený hledal

dále. Končně v regálu máslo uviděl. Položil ho do vozíku a šel k pokladně. Proč šel tak pomalu? Vždyť vlastně spěchal.

„Pokladna,“ povzdychl si. „Co když bude prodavačka chtít, abych ukázal kapsy a vyložil všechno na pult?“ Pavlovi se sevřel žaludek. Srdce mu bušilo tak hlasitě, že ho museli všichni slyšet. Nejistě se rozhlédl kolem. Ke které pokladně se má postavit? Než se rozhodl, někdo mu zezadu položil ruku na rameno. Pavel hrůzou málem vykřikl. Strachy celý bez sebe se otočil. Před ním stál větší chlapec, který se na něho trochu usmál. Pavel ho znal, byl to spolužák z vyšší třídy, pamatoval si, že se jmenuje Petr.

„Myslíš, že děláš dobře?“ podíval se Petr Pavlovi zpřímá do očí. Ten mlčel. Slova bys z něho nedostal. Jen tu tůše stál a cítil se hrozně. „Pojď se mnou,“ poručil Petr. Pavel by nejraději zmizel. Ale kam? On, desetiletý kluk, neměl šanci utéct před dlouhonožným Petrem. Bylo mu do breku. K tomu si ještě vzpomněl na rodiče. Co budou asi říkat, až se doví, že jejich syn je zloděj? Petr však netáhl Pavla k pokladně, ani k prodavačce, která měla dozor. Vedl malého zlodějíčka k regálu s čokoládami. Tam poručil: „Dej to zpátky!“ Pavel se ustrašeně rozhlédl kolem. A pak vrátil čokolády rychleji, než je bral.

„A pro přístě toho nechěj, jasně?“ Pavel stydlivě přikývl. Zůstal stát jako přikovaný. Jen velmi, velmi pomalu mu začalo docházet, že už není zloděj. Obchodní detektiv ho nenahlásí policii a rodiče se nikdy nedoví, že jejich syn doopravdy kradl. Končně se Pavlovi zase ulevilo. Vzpřímeně kráček k pokladně, postavil se klidně do řady a cítil se, jako by ho někdo štědře obdaroval. To byl pocit! Jak se tak hezky cítil a protože měl radost, že to všechno dobře dopadlo, šeptal tůše: „Pane Bože, děkuji ti, že jsi mi pomohl.“ A protože se mu modlitba zdála příliš krátká, dodal: „A slibuji ti, že to už nikdy neudělám.“

Najednou se ale zase připlížil strach. Samou radostí, že zůstal nepřásťzen, zapomněl na Petra. Co když to všechno prozradí? Pavel zneklidněl a příjemný pocit byl ten tam. Ale snad to Petr neřekl, přemítal Pavel. Bezradně vyšel ze samoobsluhy a skoro zakopl o Petra.

„Čekám tu na tebe,“ řekl Petr a sáhl do kapsy, „na, vezmi si!“

„To nemůžu!“ Pavel zčervenal až po uši.

Petr mu podával čokoládu. „Můžeš být klidný, je zaplacená.“

„Nepřáskněš to na mě?“ neodvažoval se pohlédnout na Petra.

„Prosím tebe!“

„Opravdu ne?“ Pavel cítil, jak mu zase hrůza leze do kostí.

„Víš,“ začal Petr, „když jsem byl tak velký jako ty, taky jsem kradl.“

„Cože? Ty?“ Pavel nechápal.

„Ano, já. A pak mě chytili. Ta ostuda! a když jsem přišel domů, vrhla se na mě celá rodina. Když jsem tě tam viděl, bylo mi tě líto. Neboj se, neřeknu to. A teď si klidně vem.“ A vrátil Pavlovi čokoládu do ruky.

Když se rozešli, Petr se ještě jednou otočil: „Až zas budeš chtít udělat takovou hloupost, tak se mě zeptej, jasně?“

Pavel jen přikývl. Domů šel velmi zamýšleně. Čokoládu měl v kapse, ale jaksi na ni neměl chuť...